

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย

ที่ สค ๑๒๖ /๒๕๖๑

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่
เกี่ยวกับสำนวนการสอบสวน

ผู้อุทธรณ์

: นาย ก.

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ

: สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า นาย ก. ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ ถึงอัยการจังหวัดเชียงใหม่ ขอสำนวนการสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอด สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๒ (ชม)/๖๗๗๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ แจ้งเปิดเผยคำให้การของผู้อุทธรณ์และเอกสารที่เป็นของผู้อุทธรณ์ และคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ แต่ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลอื่นๆ โดยให้เหตุผลว่า คดีนี้พนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง นาย ข. ผู้ต้องหาโดยได้แจ้งคำสั่งไม่ฟ้องไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอดเพื่อดำเนินการแล้ว ข้อมูลดังกล่าวเป็นเอกสารของทางราชการซึ่งพนักงานสอบสวนได้รวบรวมจัดทำขึ้นตามอำนาจหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งปรากฏรายชื่อของบุคคลที่เกี่ยวข้องที่มาเป็นพยานให้การต่อพนักงานสอบสวนอันเป็นข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในทางคดี ผู้ให้การไม่ได้มีความประสงค์ให้ทางราชการเปิดเผยต่อผู้อื่น อีกทั้ง การเปิดเผยข้อมูลในส่วนที่พยานให้การไว้ อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยต่อพยานและบุคคลหนึ่งบุคคลใด และสำนวนการสอบสวนเป็นเอกสารในทางคดีในการบังคับใช้กฎหมาย การเปิดเผยที่ไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดไว้จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพและกรณีไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๒๐ และข้อ ๒๑ ผู้ร้องขอมีสิทธิได้เฉพาะคำให้การของตน และคำสั่งไม่ฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๖

8v:

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๒๖ / ๒๕๖๑

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ เหตุผลที่สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่มิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นบุตรชายของ นาย ค. [REDACTED] โดยเมื่อปี ๒๕๕๔ นาย ค. [REDACTED] ถูกฆาตกรรม และมีการอำพรางศพทิ้งลงแม่น้ำปิง ผู้อุทธรณ์ได้เข้าแจ้งความดำเนินคดีต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอด โดยผู้อุทธรณ์สงสัย นาย ข. [REDACTED] ซึ่งเป็นนายจ้างของ นาย ค. [REDACTED] เป็นผู้ลงมือฆ่า นาย ค. [REDACTED] พนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานจนเชื่อได้ว่า นาย ข. [REDACTED] เป็นผู้ลงมือฆ่า นาย ค. [REDACTED] และได้มีการจับกุม นาย ข. [REDACTED] โดยแจ้งข้อกล่าวหากระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นและซ่อนเร้น ย้าย หรือทำลายศพ หรือส่วนของศพเพื่อปิดบังการตายหรือเหตุแห่งการตาย อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ และ ๑๙๙ และเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ต่อมาพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนให้พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่พิจารณา พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนมีคำสั่งไม่ฟ้อง โดยให้เหตุผลว่า พยานหลักฐานไม่เพียงพอ ผู้อุทธรณ์จึงต้องการได้สำนวนคดีอาญาของสถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอด แต่สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่เปิดเผยให้เฉพาะคำให้การของผู้ถูกกล่าวหา/ผู้เสียหาย และสำเนาแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องแก่ผู้อุทธรณ์

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๒(ชม)/๘๓๘๔ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ถึงคณะกรรมการฯชี้แจงสรุปความได้ว่า คดีนี้ผู้อุทธรณ์ได้เคยยื่นคำขอคัดถ่ายเอกสาร ดังนี้

๑. สำนวนการสอบสวนเท่าที่พนักงานอัยการจะให้ได้ในสำนวน

๒. ผลสำนวนคดีจากพนักงานอัยการ

โดยสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ได้มีคำสั่งอนุญาตให้คัดถ่ายคำให้การของผู้ถูกกล่าวหา/ผู้เสียหาย และสำเนาแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องแก่ผู้อุทธรณ์แล้ว อันเป็นการอนุญาตให้ตามคำขอของผู้อุทธรณ์ ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งประเด็นนี้ผู้อุทธรณ์ประสงค์คัดเฉพาะที่พนักงานอัยการจะให้ได้ตามข้อ ๑ และได้รับผลสำนวนคดีจากอัยการในข้อ ๒ แล้ว แต่การขอข้อมูลข่าวสารของผู้อุทธรณ์ในครั้งนี้เป็นการขอทั้งสำนวนคดี มิใช่เฉพาะเอกสารและพยานหลักฐานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตนในฐานะผู้เสียหายเท่านั้น สำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนเป็นเอกสารทางราชการซึ่งพนักงานสอบสวนได้รวบรวมจัดทำขึ้นตามอำนาจหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายวิธี

821

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๒๖ / ๒๕๖๑

พิจารณาความอาญา ประกอบด้วย คำให้การของพยานบุคคลทุกฝ่าย ทั้งของผู้เสียหาย พยานเจ้าหน้าที่ พยานบุคคลที่เกี่ยวข้องที่พนักงานสอบสวนได้สอบสวนไว้ พยานบุคคลฝ่ายผู้ต้องหาและผู้ต้องหา ซึ่งได้ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวน เอกสารเกี่ยวกับการสืบสวน ซึ่งปรากฏรายชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นพยานให้การต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ โดยเป็นข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในทางคดี ผู้ให้การไว้ในฐานะพยานแม้กระทั่งผู้ต้องหาไม่ได้มีความประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น อีกทั้งการเปิดเผยข้อมูลในส่วนที่พยานให้การไว้ การเปิดเผยอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยต่อพยานและบุคคลหนึ่งบุคคลใด และสำนวนการสอบสวนเป็นเอกสารในทางคดีในการบังคับใช้กฎหมาย การเปิดเผยที่ไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดไว้แล้วโดยเฉพาะ ตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๔๖ มาตรา ๑๗๕ และมาตรา ๒๔๐ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๒ ประกอบมาตรา ๑๕ และตามสิทธิการรับรู้หรือรับทราบข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามมาตรา ๕๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๗ และมาตรา ๙ ไม่กระทบถึงข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีการเผยแพร่ด้วยวิธีการอื่น ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๔๖ และระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ได้มีการแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องตามหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ ที่ อส ๐๐๔๒(ชม)/๗๒๘๕ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ และคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นการสรุปพยานหลักฐานและข้อกฎหมายในการวินิจฉัยคำสั่งทางคดีซึ่งรวมทั้งคำให้การของพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องในสำนวนคดีแล้ว การที่ผู้อุทธรณ์ขอเอกสารซึ่งไม่ใช่เป็นของตนหรือพยานฝ่ายของตนในสำนวนคดี และเป็นการขอทั้งสำนวนคดี จึงเป็นการที่ขอเกินสิทธิตามกฎหมายขั้นพื้นฐานในเอกสารที่ตนอ้างขอมา และเป็นการกระทบถึงสิทธิของบุคคลอื่นในสำนวนคดีและกระทบต่อเจ้าพนักงานของรัฐที่ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนในสำนวนคดี และเป็นการขอจำนวนมาก โดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพและกรณีไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๒๐ และข้อ ๒๑ ผู้ร้องขอมีสิทธิได้เฉพาะคำให้การของตน และคำสั่งไม่ฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๖

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๒๖ / ๒๕๖๑

ต่อมาสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๒(ขม)/๕๑๒ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๑ ถึงคณะกรรมการฯ ซึ่งแจ้งเพิ่มเติมสรุปความได้ว่า พยานบุคคลที่มาให้ถ้อยคำในสำนวนการสอบสวนนั้น เป็นการดำเนินการของพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายเพื่อทราบข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานโดยพนักงานสอบสวนเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา และเพื่อเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ โดยพนักงานสอบสวนจะสรุปสำนวนสอบสวนนำเสนออัยการเพื่อดำเนินคดีต่อไป ดังนั้น การมาเป็นพยานในคดีอาญาจึงเป็นการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานรัฐเพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา และเพื่อเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษในการดำเนินคดีชั้นศาล พนักงานอัยการ และพนักงานสอบสวน ในการคัดถ่ายสำนวนการสอบสวนนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้กำหนดโดยเฉพาะ และตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบพระราชบัญญัติองค์การอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้กำหนดตัวบุคคลผู้มีสิทธิขอคัดไว้แล้วโดยเฉพาะ แม้ว่าผู้อุทธรณ์จะเป็นทนายผู้เสียหายอันพึงใช้สิทธิต่อคณะกรรมการฯ ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่การดำเนินการของผู้อุทธรณ์ย่อมต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดไว้โดยเฉพาะและจะต้องอยู่ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปัจจุบัน มาตรา ๒๕ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิ เสรีภาพของประชาชนไว้ และตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ นั้น มีหลักการสำคัญว่า ในกระบวนการยุติธรรม คดีอาญาเป็นคดีที่ต้องค้นหาความจริงด้วยการพิสูจน์ประจักษ์พยานหลักฐานต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำให้การของพยานบุคคล แต่เนื่องจากในบางกรณีผู้กระทำความผิดเป็นผู้มีอิทธิพล ทำให้ไม่มีใครกล้ามาเป็นพยาน เพราะเกรงจะเกิดภัยอันตรายกับตนเองและบุคคลใกล้ชิด กระบวนการยุติธรรมจึงไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ ฉะนั้น รัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้รัฐมีหน้าที่คุ้มครองพยานในคดีอาญาให้ได้รับความปลอดภัย ตลอดจนผู้ที่มีความใกล้ชิดกับพยาน เช่น พ่อแม่ สามี ภรรยา หรือบุตรของพยานให้ได้รับความปลอดภัยด้วย และกำหนดให้มีค่าตอบแทนด้วย เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน และพัฒนากระบวนการยุติธรรมของไทย อันเป็นการรับรองสิทธิของบุคคลที่เป็นพยานในคดีอาญาไว้ ๓ ประการ คือ สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองความปลอดภัย สิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม ดังนั้น เมื่อกรณีการร้องขอของผู้อุทธรณ์ยังมีใช่เป็นกรณีที่ไม่เปิดเผยแล้ว

คำวินิจฉัย ที่ สค ๐๒๖ / ๒๕๖๑

จะเกิดความเสียหายต่อประเทศชาติหรือต่อประโยชน์ที่สำคัญของเอกชน สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่จึงไม่เปิดเผยเอกสารในสำนวนการสอบสวนในส่วนที่นอกเหนือจากสิทธิตามกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์มีสิทธิ สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่เห็นว่า พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองต่อพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำไว้ เมื่อพยานบุคคลมิได้เป็นผู้ร้องขอข้อมูลของตนเองโดยตรงรวมทั้งมิได้ยินยอมให้เปิดเผย จึงเป็นสิทธิ เสรีภาพ ของพยานบุคคลที่ต้องได้รับความคุ้มครองเช่นกัน เพราะไม่มีผู้ใดจะทราบได้ว่าเอกสารที่มีการเปิดเผยในส่วนของการพยานบุคคลนั้นจะมีผู้หนึ่งผู้ใดกระทำการในลักษณะที่มีผลกระทบก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของพยานบุคคล อันจะเห็นได้จากการพิจารณาชั้นศาล แม้จะเป็นการพิจารณาโดยเปิดเผย แต่การขอคัดสำเนาเอกสาร ตรวจสอบสำนวนคดี จะมีบทบัญญัติกฎหมายไว้โดยเฉพาะ อันเป็นความคุ้มครองต่อบุคคลที่เป็นพยานเช่นกัน

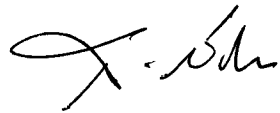
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามคำขอ คือ สำนวนการสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอด ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติของพนักงานสอบสวนที่ได้รวบรวมจัดทำขึ้นตามอำนาจหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และอยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ และกรณีนี้พนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องนาย ข. [REDACTED] ผู้ต้องหา โดยได้แจ้งคำสั่งไม่ฟ้องไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอดแล้ว การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวในขณะนี้จึงไม่ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ประกอบกับผู้อุทธรณ์เป็นบุตรชายของผู้ตาย จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียจากคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ และควรมีสิทธิที่จะตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการ รวมถึงพนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอฮอดได้ สำหรับข้อกล่าวอ้างเพื่อคุ้มครองพยานบุคคลนั้นไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเมื่อเปิดเผยชื่อรวมถึงคำให้การของพยานที่มาให้ถ้อยคำจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ตามมาตรา ๑๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว เห็นว่าข้อมูลข่าวสารตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ เว้นแต่ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลและข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคล คือ ที่อยู่ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ศาสนา ชื่อบิดา มารดา วัน เดือน ปีเกิด เลขประจำตัวประชาชน

82

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๒๖ / ๒๕๖๑

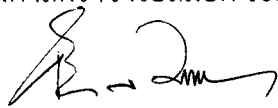
สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ข้อมูลทะเบียนราษฎร บัตรประจำตัวบุคคลที่ไม่มีสถานะทางทะเบียน โดยยังไม่มีเหตุอันจำเป็นที่จะต้องเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว การเปิดเผยจึงอาจเป็นการรุกร้าสิทธิส่วนบุคคล โดยไม่สมควรได้ ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงให้ ปกปิดเฉพาะข้อมูลในส่วนนี้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของ ราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้สำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่เปิดเผยข้อมูล ข่าวสารตามคำขอ พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์ เว้นแต่ ข้อมูลข่าวสารส่วน บุคคลและข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคลให้ปกปิดไว้

(รองศาสตราจารย์สมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายจำรัส ศักดิ์จิรพาพงษ์)

กรรมการ

(นายสุจิตต์ ประยูรหงษ์)

กรรมการ

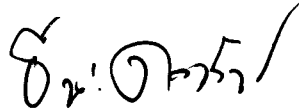
(รองศาสตราจารย์ชมพูนุท โกสลากร เพิ่มพูนวิวัฒน์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณภา ตีระสังขะ)

กรรมการ

(นายธนะ ดวงรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์